

MELDURIN

Myndir: Rúni Jacobsen

Við hesum bóndagarðinum er annarleiðis. Fyrrverandi bóndin doyði óvæntað, og tískil varð garðurin seldur. Grannabóndin keypti hann, fyri at fáa hendur á jørðini, men hevur kortini hildið bygningarnar við líka. Vit eru tí í eini heilt aðrari støðu, enn tá vit fluttu inn í Fámara. Har var eingin streymur fyrsta árið, vit búðu har. Her er enntá hiti í gólvinum. Rakul hevði rætt, tað er nógv meiri spennandi, at byggja víðari á bygda grund, heldur enn at byggja av nýggjum, sigur Johan Dalsgaard.

Grannarnir hava tikið væl ímóti nýggju bóndahjúnum á Stjernekilde.

– Vit hava longu fingið okkara fyrstu innflytingargávu. Tveir eldri menn, um sjeiti ára aldur, stukku inn

á gólvið og góvu okkum sjei hønur, ein hana og eina dunnu. Fólki eru so vinalig og fryntlig. Tað er eyðsæð, at tey ynskja at síggja lív aftur á garðinum, og fleiri hava bjóða sær at hjálpa okkum at møblerað bóndagarðin, um okkum tørvar nakað, greiðir Rakul Dalsgaard frá.

Andsøgnin til støðuna fyri einum ári síðani, kundi valla verið størri. Eftir trý ár í Fámara, vóru Rakul og Johan noydd at flyta av bóndagarðinum. Sum Edvard Nyholm Debes skriar um tey bæði í bókini Kærleiki og Vónir, so høvdu tey satsa alt í royndini at útinna sín stóra dreym. Arbeiddið, tey høvdu lagt í staðið undanfarnu trý árin, fór til skeytis, og dreymurin, um eitt friðskjól fyri øll menniskju, brast.

Fámara var mín viðgerð

– At missa Fámara var tað ringasta, sum er hent mær, sigur Johan Dalsgaard. Hann greiðir mær frá Mozartmáttinum, ástøðinum um, at Mozart skrivaði tónleik-

til sín sjálvs, sum eitt slag av sjálvviðgerð.

– Tað sigst vera prógvað, at fólk fáa linnu av at lurta eftir tónleikinum hjá Mozart, og fleiri vilja vera við, at hann sjálvur striddist við sálarligar sjúkur. Tónleik-

urin, hann skrivaði, veitti honum linna, og tá onnur lurta eftir sama tónleikinum, finna tey eisini frið eina løtu. Fámara var mín tónleikur, mín viðgerð. Eg gjørdi eitt stað til mín, sum hjálpti mær at fáa frið. So stóð portrið opið hjá øðrum at koma til Fámara og finna sín frið har, saman við mær, greiðir Johan í Kollafirði frá. At missa Fámara førði meg til eitt stað, sum var verri enn har eg var áðrenn, sigur hann.

Som kom ein bíðitið. Rakul Dalsgaard fór á kvøldskúla, fyri at fyrirreika seg til víðari lesnað. Tey høvdu longu avgjørt, at royna eydnuna í Danmark. Johan skuldi finna ein bóndagarð at reka í sama anda sum Fámara, meðan Rakul skuldi

lesa sálarfrøði. Fyrstu máttu tó formligu krøvini á pláss, áðrenn hon kundi søkja inn á víðari lesnað, og til tess kravdist eitt kvøldskúlaskeið í støddfrøði. Tað var hart at biða í eitt heilt ár, sigur Johan í Kollafirði.

Nú er tó ein neisti kveiktur aftur, ein litil spíri dagar undan kavi. Ein móguleiki at reiðrast av nýggjum.

– Eg vil geva fólkið møguleikan at reiðrast. Eg hugdi at staranum ein dagin, og tá sá eg tað. Allir starar byggja sitt egnu reiður. Allir starar fáa damu. Allir starar fáa eitt innihald í gerandisdegnum. Hetta er tað, eg vil bjóða øðrum, at koma til Stjernekilde at reiðrast, sigur Johan í Kollafirði.